

A magyar törvényhozás hosszú előkészületek után tető alá hozta a korlátolt felelősségű társaságokról szóló törvényt. Nyilvánvalóan azért, hogy ez új társasági alak élő formájává váljék a hiteljogi társulásnak.

Az első tervezetek megjelenése óta közvélemény, melynek előkelő jogászegyleti előadásokon is már évek előtt hang adatott, hogy a mai adózási jogszabályok mellett ez új társulási forma el sem tud indulni népszerűsödésének útján.

A törvény maholnap életbe lép. Mégsem történik semmi. Megállunk a félrendszabálynál. Alkotunk kft-t, hiteljogilag tökéletesen, hogy meglegyen nálunk is a kisembereknek, kis- és középtőkének modern társulási alakja. Azt a lépést azonban, mely az alkotást a tervezés világból az életbe átviszi, — elfelejtjük megtenni.

Példák ezek, részletek, talán nem is a legjellemzőbbek. De mutatják — minden politikától mentesen —, hogy tárgyilag sem történik meg az országvezetésben az, ami jó, célravezető és a krízisből kivezetéshez szükséges lenne.

Gl. A.

Az ügyvédi kamara és a jogi sajtó megint diadalt aratott, megakadályozta az értékhatárnak megváltoztatását. A sajtónovella, az okirati kényszerről szóló és a hitelezőket károsító cselekmények büntetőjogi védelmét célzó javaslat után egy újabb vívmány: egyedüli szépséghibája, hogy mind negatív és eredménye az, hogy egy nem kívánatos gyermek nem születik meg. Talán az ügyvédek és a jogi sajtó hibásak abban, hogy a működésük mindig ilyen destruktív? Talán az ügyvédségnek, mely állandó érintkezésben van az étellel, a gazdasági és üzleti forgalommal, az az érdeke, hogy minden a régiben maradjon, hogy a jogszabályok ne ujuljanak meg a viszonyok megváltozásával? De talán mégsem ez lehet az ok, mert eddig még az ügyvédeknek a sok rossz mellett azt sohasem hányták a szemére, hogy tulzottan reakciósak. Nem gondolják az illetékesek, hogy aki elég okos és megfontolandó érvet tud felhozni arra, hogy mi nem célszerű, talán arra is alkalmas lenne, hogy megmondja, hogy milyen új jogszabály kívánatos? Az ügyvédség, nem is szólva, hogy törvényes kötelessége is a korszerű reformok iránti javaslattétel, azért is alkalmas arra, mert ha rossz tanácsot ad, annak saját maga fogja a joggyakorlatban a kárát vallani. Vagy az illetékesek kompromittálónak tartják, hogy a törvények alkotásánál igénybe

vegyék az ügyvédi kamaráknak, mint törvény által alkotott testületeknek véleményét? Hiszen mi ügyvédek is letettük az egységes ügyvédi és bírói vizsgát, sokan hosszú praxissal és nagy tapasztalattal rendelkeznek és talán van ügyvéd is, aki ért valamit a joghoz, sőt a jogalkotáshoz is. Általában az ilyen destruktív elemekkel szemben a legcélszerűbb védekezés, ha őket is bevonják előzetesen a törvényalkotásba. Talán csak nem fogják a saját ideáikat megobstruálni és talán a köznek is haszna lesz belőle. Tessék csak megpróbálni!

Sz—i.

Egyszerűbb jogot! — ez a jelszó kikivánkozik ama szenzációsaknak mondható fejtegetések élére, amelyek a Magyar Jogászegyletben legutóbb *Juhász Andor*, a kir. Kuria nagytékintélyű elnökének hivatott ajkairól elhangzottak. A kiváncsalm általános európai betegséget érint: a múlt év elején ugyanannak adott hangot *Schiffer Eugen* németbirodalmi helyettes kancellár, s ha *Meszlény Artur* lapunk múlt évi 1. számában, e reformkiváncsalm hazai lehetőségeit kutatva, azoknak nem jósolhatott valami mélyrevágó eredményeket, e következtetésre ugyanazon jelenségek mérlegelése alapján jutott, amelyek útját állják annak, hogy Magánjogi Törvénykönyvünk valóban egyszerű, népies és rövid legyen: az életviszonyoknak az utolsó évtizedben megsokszorozódott komplexitása, a háború és a forradalmak által felajzott társadalom forrongásában lévő jelen állapota, a gyökerekig menő változások, amelyeken a társadalmi rétegződés vagyoni, nemzetiségi, faji tekintetben áttesett. E választásokra figyelemmel nem lenni: elavulttá tenné a kódexet megszületése pillanatában; figyelemmel lenni: egyet jelent az egyszerűség kiváncsalmának feladásával. Vajjon ebből azt következtessük-e, hogy most ne kodifikáljunk: erre nézve hivatottabbak nyilatkoztak — *Juhász* az első, *Szászy Béla* és *Schusztér Rudolf* a második alternatíva mellett.

Mindettől azonban független és önmagában elbírálandó kérdés, vajjon éppen az öröklési jogban nyereségnek kell-e tekintenünk azt a minuciózus részletekbe menő szabályozást, amelyet a MTT.-ben találunk. A haladást — vagy visszafejlődést — e téren legrikítóbban az jellemzi, hogy míg az első 1900. évi tervezetben a *Szászy-Schwarz Gusztáv* által szerkesztett öröklési jog csak 249 §-t vett igénybe, addig a Bizottsági Szövegben ez a rész 461 §-ra dagadt, amely terjedelmet a MTTj. 405 §-ra szorított vissza. A *Juhász* által hangoztatott posztulatu-